

tor orbis, decus suum sibi potenter arrogavit, tot Idolorum
 spurcitiâ profligatâ. Rursùm exortus est hostis, & gra-
 vis orbis incubator Machometus, qui reparatorem humani
 generis obscuravit. Non est infirmior conditore reparator;
 spes proinde est, ut gens ista redeat in viam aliquandò: quod
 & olim forsàn fuisset factum, rectâ si viâ restitissent hacten-
 nus nostri majores; & tam studuissent bellum gerere cum
 Numâ, quàm libenter adversus Tullum capiunt arma.
 Clarius id dicam: Numa cum Deâ Ægeriâ conficto con-
 gressu continuit populum; Tullus vim omnem posuit in ar-
 mis: utrumq; Machometus expressit. Nam primò novas le-
 ges, quas stupidis à tempestate Arabibus imposuit, ad Ga-
 brielem Angelum referebat, quo monitore se se omnia gerere
 mentiebatur: deindè postquàm fraus in suspicionem venit,
 robur induit Tullianum, & quos arte capere nequibat,
 viribus in novum dogma subjugavit: jactò quidem dolis
 fundamento, gladiis tamen Imperio postea prolato. Sed &
 quedam adhuc subjungenda videntur, fidem animû-
 que vel martyrio parem, quæ monstrent tanti viri.
 Fol. 236. ad Episcopum quendam scribit: *Stat sen-*
tentia, de bello antimachometico prosequi; etiamsi mendi-
cato vivere deberem. Ecce quales Christiani sint, qui
 catholicissimi gestiunt audiri! inter divitias immen-
 sas, & profusiones admirandas, defuerunt huic pro-
 posito tanrilli sumptus. Sed & audiamus, quæ ab illo
 prodita sunt, epistolar. lib. 2. fol. 253. *Itaq; sive*
DEus mihi in mentem misit, sive temerè hoc propositum
concepi: omnibus aliis curis omissis, statui quicquid vite
mibi reliquum fuerit, huic uni negotio consecrare, nec con-
quiescere, donec tantùm promovero in illa linguâ, ut & cala-
mo & ore, cum Machometistis in arenam dogmatum descen-
dere possim: & si liceat, multos conciliem socios tam pia
causæ, qui istum mecum laborem capeffere velint; hanc